

Sterre Carron

ZONDER GENADE

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

1.

De takken op de grond waren stille getuigen van de enorme schade die de storm gisteravond had aangericht. Esmée observeerde de omgeving, die perfect de chaos in haar hoofd reflecteerde. Ze ademde een paar keer diep in en uit en begon te lopen. Lenig sprong ze over de modderige poeltjes. De kou trotseren was op zich al een uitdaging. Toch was ze blij dat ze was gaan hardlopen. Hoeveel tijd restte haar nog voor ze op de rand zou balanceren? Ontzet schudde ze haar hoofd en balde haar vuisten. Ze had verdorie alles om gelukkig te zijn. Een mooi huis, een man die alles voor haar deed om haar gelukkig te maken, een zoontje van wie ze zielsveel hield, een goede baan en leuke vrienden.

Esmée stopte met lopen. Ze legde haar hand op haar borst en voelde hoe haar hart wild tekeerging. Haar adem vormde wolkjes. De lucht prikte in haar keel. Ze had dit gevoel wel vaker. Het voelde alsof ze langzaam werd gewurgd.

Haar gedachten dwaalden af naar het gesprek met haar man Olivier, gisteravond.

'Heb je iemand anders?' vroeg Olivier.

'Nee.'

'Waarom doe je dan zo raar? Je vergeet je afspraak met de garagehouder, je legt je autosleutels in de koelkast, onze zoon had twee verschillende kousen aan en als ik je iets vraag, dan doe je alsof je neus bloedt.'

'Er is niets mis. Ik ben gewoon moe. Weet je hoe zenuwslopend zo'n proces is?'

'Dat is het niet, Esmée. Hoelang ben je al rechter? In hemelsnaam, vertel me gewoon wat je bezighoudt.'

Esmée rechtte haar rug, veegde haar tranen weg en zette haar weg verder. Ondanks de koude lucht voelde haar lichaam warm en soepel. Haar passen dreunden ritmisch op de zanderige weg. Het

plan was om een route van acht kilometer te lopen. Dat zou haar niet lukken vandaag. Net toen ze zich opmaakte om haar oortjes in te steken en naar haar favoriete muziek te luisteren, hoorde ze geknerp. Snel keek ze achterom. Was daar een tak gevallen? Dan heb ik wel geluk gehad, dacht ze. Meer geluk dan de jongen die hier gisteren aan het joggen was en nu in het ziekenhuis ligt.

Ze keek naar de toppen van de bomen. Ijskoude druppels vielen op haar verhitte gezicht. Hoofdschuddend stak ze de oortjes terug in de zak van haar sportjack. Ze dreef haar snelheid op en checkte haar hartslag op het hardloophorloge. Weer gekraak. Ze keek voor een tweede keer over haar schouder en zag een eind verderop iemand in een snel tempo lopen. Het was de jogger die een paar minuten eerder haar pad had gekruist. Ze veegde haar klamme handen af aan haar broek, keek nog een keer achterom en ging nog wat harder lopen. De bonkende voetstappen kwamen dichterbij. Esmée keek naar links en dan naar rechts. Niemand. Er waren alleen de jogger en zij. Wilde de man haar inhalen? Ze ging nog harder lopen en voelde hoe haar hartslag door de run de hoogte in ging. Ongerust wierp ze weer een blik naar achteren. De loper was nu op vijf meter afstand. *Fuck! Die vent draagt een bivakmuts!*

Snakkend naar adem en overspoeld door paniek verliet ze het looppad en liep dieper het bos in. Voor ze het goed beseftte, pakte een hand haar bruusk bij de arm vast. Gillend werkte ze zich uit zijn greep en gaf hem een duw. ‘Laat me los! Laat me los, verdomme!’

De gemaskerde loper drukte haar tegen een boomstam en zette zijn hand rond haar keel. ‘Hoelang denk je er nog mee weg te komen, Esmée?’

Bij het horen van haar naam gleden ijskoude rillingen over haar rug.

Ze schopte tegen het been van de man, waarna hij zijn greep loste en vloekend over de pijnlijke plek wreef.

Toen hij opkeek, snauwde ze hem toe: ‘Hey kerel, wat bezielt jou?’

Waar ken je me van?’

‘Maakt niks uit. Ik ken jou en weet dat er bloed aan je handen kleeft. Geloof me, je komt er niet mee weg.’

Esmée voelde hoe haar het klamme zweet uitbrak. ‘Ik weet niet waar je het over hebt. Vertel me maar eens eerst wie je bent en haal verdomme die bivakmuts van je hoofd.’

Hij lachte gemeen.

Esmée nam een gefakete stoere houding aan en kruiste defensief haar armen. ‘Je hebt lef,’ sprak ze met verheven stem, ‘mij achterna komen, mij afdreigen, maar té laf om je ware gezicht te tonen. Maak dat je wegkomt of ik bel de politie.’ Ze pakte haar mobiele telefoon uit de zak van haar loopbroek.

‘Zie je hier een camera hangen?’ vroeg de looper smalend. ‘Het is jouw woord tegen het mijne. Ik ben hier niet geweest. Ik waarschuw je. Als je de politie erbij betreft, zal het je spijten dat je ooit geboren bent. Jouw leven en dat van jouw gezin worden dan de hel.’

Esmée knipperde een paar keer met haar ogen. Ze opende haar mond, maar kreeg geen woord over haar lippen. Zijn woorden echoden door haar hoofd. *Jouw leven en dat van jouw gezin worden dan de hel...*

De man sloeg de telefoon met een kracht uit haar hand. ‘Geen politie, dame!’

Toen Esmée zich bukte om het toestel op te pakken, greep hij haar vast bij de nek en beukte haar met haar gezicht tegen een boom.

Ze schreeuwde het uit van de pijn.

Verder lezen? Bestel dan snel het boek!